

Arrest

nr. 299 688 van 9 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 juli 2021.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoekster op 23 februari 2023 in het Engels en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 11 juli 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en te behoren tot de stam Delta, Urhubo (langs vaderszijde) en Bini/Edo (langs moederszijde). U bent geboren op [...] september 1997 in de straat Yokoyomo, in het dorp Umagbe, in de Oredo LGA (local government area), in Edo State. Uw religie is traditioneel, maar sinds u in Europa bent, wilt u graag christen worden. U bent tot uw 13 jaar naar school geweest, maar moest stoppen omdat uw vader het schoolgeld niet meer kon betalen. Toen u stopte met school, ging u bij uw halfzus langs vaderszijde, F., haarsnit leren. Toen u 15 jaar en 9 maanden was, informeerde uw vader u dat u op een leeftijd was gekomen dat u beter kon trouwen, aangezien u toch niet meer naar school ging. Uw vader wilde u uithuwen aan een vriend en verwant van hem genaamd O.. U wilde deze man echter niet huwen, aangezien u hem veel te oud vond en aangezien u niet hield van deze man. Uw vader zei echter dat u geen keuze had en dat hij u op straat zou zetten indien u niet akkoord ging met het huwelijk. Daar u geen andere keuze had, ging u akkoord met het huwelijk.

U huwde op 15 juni 2013 op traditionele wijze. Uw vader bracht u met uw nieuwe man naar Benin city, waar uw man een huis had. Hij gaf u een rondleiding, stelde u voor aan zijn twee andere vrouwen die in verschillende flats verbleven in het huis en vertrok na twee dagen terug naar Kameroen voor zaken. Hierna ging u tijdelijk terug bij uw ouders wonen. Op 22 februari 2014, na ongeveer 8 maanden, kwam uw man terug uit Kameroen en verhuisde u onder fysieke dwang van uw vader terug naar de flat in Benin city om bij uw man te wonen. Gedurende één maand verbleef uw echtgenoot bij u in de flat en dwong hij zich aan u op voor geslachtsgemeenschap. U was jong en wilde dit niet en uw man sloeg en mishandelde u om met u geslachtsgemeenschap te kunnen hebben. U belde naar uw vader en legde uw situatie uit, maar uw vader zei dat u nu eenmaal gehuwd was en dat dit erbij hoorde. Rond maart 2014, gedurende de maand dat u bij uw echtgenoot in Benin city verbleef ging u op aanraden van uw buur naar het Ugebekun politiekantoor in Benin city om uw blauwe plekken van de mishandelingen door uw man te rapporteren. De politie zei echter dat ze niet konden tussenkomen omdat het een familiezaak betrof. Na één maand vertrok uw man terug naar Kameroen. Toen uw man was teruggekeerd naar Kameroen, smeekte u uw vader om naar huis te mogen gaan. Toen u terug thuis was bij uw ouders ontdekte u dat u zwanger was.

Op 1 december 2014 beviel u thuis in Umagbe van een tweeling, een dochter O. en een zoon A.. Toen u te horen kreeg dat uw man zou terugkomen uit Kameroen om zijn kinderen te zien, en u dus terug bij uw man zou moeten gaan wonen, smeekte u uw vader om thuis te mogen blijven. Uiteindelijk kon uw moeder uw vader overtuigen dat u nog een maand na uw bevalling thuis mocht blijven om te kunnen herstellen. In de tussentijd vroeg u hulp aan uw vriendin J. en uw oom A. die soldaat was in het noorden van Nigeria. Uw oom A. zei u dat u naar de politie moest gaan en een rapport moest laten maken van de blauwe plekken die u had door de mishandelingen. Uw vriendin J. bracht u in contact met een zekere J. die u zou helpen om naar Libië te reizen. Na uw bevalling ging u op aanraden van J. een tweede keer naar de politie, dit keer in het politiekantoor Ibobaoka. Echter, ook hier werd u weggestuurd en zei de politie dat ze niet kunnen tussenkomen in familiezaken.

J. vertelde u dat u voor uw reis naar Libië 2000 naira moest betalen. U nam dit geld 's nachts in het huis van uw vader. De volgende dag, terwijl uw vader op het land werkte, liet u uw kinderen achter bij uw halfzus F. terwijl u deed alsof u snel even een boodschap ging doen. U ging vervolgens naar Benin city, waar u een motortaxi nam naar Lagos waar u met J. had afgesproken. Diezelfde dag, op 1 januari 2015 reisde u samen met een groep naar Libië. Na een verblijf van ongeveer 2 jaar en 6 maanden in Libië reisde u door naar Italië en vervolgens naar Frankrijk, waar u op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Tijdens uw verblijf in Frankrijk begon u een relatie met C. L. (O.V.[...], CGVS [...]) die erkend vluchteling is in België. Op 11 juni 2020 kregen jullie samen een dochter W. A. L., geboren te Brussel. U wachtte het resultaat van uw procedure in Frankrijk niet af en kwam op 29 april 2019 naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 juli 2021.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Nigeriaans paspoort neer, de geboorteakte van uw dochter W. A. L. en een kopie van de verblijfskaart van uw partner in België C. L..

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’, zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest dat uw vader u zou doden omdat u het huwelijk hebt verlaten waartoe uw vader u had gedwongen (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna NPO) p. 29).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw asielprocedure in Frankrijk niet opvolgde en uw verzoek om internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend, hetgeen niet getuigt van een dwingende nood aan bescherming. U verklaarde in september 2017 in Frankrijk te zijn toegekomen (verklaring DVZ dd. 26/07/2021 p.12) en uit de informatie in het administratief dossier (Eurodac hit) blijkt dat u er op 29 november 2017 een verzoek indiende om internationale bescherming. U wachtte uw procedure in Frankrijk echter niet af en reisde op 29 april 2019 naar België. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de reden dat u de asielprocedure in Frankrijk niet afwachtte, was omdat u zwanger was geworden van uw vriendje in België en u hierdoor naar België reisde. U kent niet het resultaat van uw procedure in Frankrijk (NPO p.6). Hoewel u in België reeds was toegekomen op 29 april 2019, wachtte u tot 12 juli 2021 om een eerste verzoek om internationale bescherming in te dienen. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde u dat Covid de reden was voor uw laattijdige indiening en dat u wel een email stuurde maar dat u nooit een antwoord kreeg. Het dient te worden opgemerkt dat uit uw handelswijze geen dwingende nood aan bescherming blijkt. Het feit dat u uw procedure in Frankrijk pas twee maanden na aankomst indiende en het feit dat u bovendien uw procedure aldaar niet meer hebt opgevolgd toen u naar België verhuisde, getuigt van een passiviteit en desinteresse die uw vrees voor vervolging danig relativeert. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Dat u uw procedure in Frankrijk niet opvolgde en dat u bovendien in België maar liefst twee jaar hebt gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw beweerde vervolging. Uw verklaring dat u in België niet eerder een verzoek kon indienen wegens Covid is niet ernstig. Immers kwam u reeds in april 2019 aan in België, terwijl de asieldiensten pas in lockdown gingen wegens Covid in maart 2020 (<https://www.cgvs.be/nl/content/de-impactvan-covid-19-op-het-cgvs>). De registratie bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd daarenboven reeds in april 2020 heropend. U had dus wel degelijk ruim de kans om eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar liet na dit te doen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw echtgenoot met wie u beweerdelijk gedwongen moest huwen, zodanig vaag en onwetend zijn dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas verder onderuithalen. Zo kent u niet de volledige naam van uw echtgenoot, u verklaarde slechts dat hij O. heette zoals uw vader, maar kent niet zijn volledige naam (NPO p.19). Verder kon u ook geen antwoord geven op de vraag waar uw echtgenoot werd geboren, noch wanneer hij werd geboren. U verklaarde slechts dat hij dezelfde leeftijd heeft als uw vader en dat hij afkomstig is van dezelfde regio als uw vader (NPO p.20). Uw onwetendheid over deze elementaire persoonsgegevens van uw echtgenoot staat in fel contrast met uw bewering dat deze man een goede vriend was van uw vader, die bovendien verwant was aan uw vader, die reeds sinds uw kindertijd geregeld langs kwam bij jullie (NPO p.22,30), met wie u gedurende 2 jaar was gehuwd in Nigeria, met wie u minstens een maand hebt samengewoond, en die de vader is van uw oudste twee kinderen. Het komt weinig geloofwaardig over dat deze persoon enerzijds een dermate ingrijpende rol heeft gespeeld in uw leven, maar dat u anderzijds niet eens zijn volledige naam kent, noch concreet kan zeggen waar en wanneer hij is geboren. U kon evenmin zeggen wat de reden was dat deze man met u wilde huwen (NPO p. 29), noch kon u exact aangeven hoeveel andere vrouwen uw echtgenoot had. U verklaarde dat hij in Nigeria 3 vrouwen had, waaronder u, maar u kon niet aangeven hoeveel vrouwen hij nog had in Kameroen (NPO p.30). Behalve uw vage verklaringen over uw beweerdelijke echtgenoot, toont u verder op geen enkele andere manier aan dat u werkelijk gehuwd was in Nigeria, zo verklaarde u geen enkel document te hebben van uw huwelijk (NPO p.21), noch legde u enig ander bewijs neer van uw huwelijk, evenmin van de kinderen die zouden zijn voortgekomen uit dit huwelijk.

Voor iemand die zogenaamd in een traditionele context zou zijn opgegroeid, wiens vader zogenaamd zelfs één van de “kingsmen” was in het dorp, en die deel uitmaakte van een cultuur waar families een zeer belangrijke rol spelen in het arrangeren van succesvolle huwelijken (zie landeninformatie – Urhubo huwelijksgewoontes), bent u bovendien ontzettend onwetend over zowel uw eigen familieleden, als de huwelijken in uw familie. Uit de informatie blijkt immers dat volgens de Urhubo cultuur de familie een zeer belangrijke rol speelt in de gemeenschap en in de verschillende fasen het huwelijk. (zie landeninfo – “An Analysis of distinct nature of the Urhubo people in regards to marriage and family life”). Uw onwetendheid over uw eigen familie en over de huwelijken in uw eigen familie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw door u voorgehouden ‘traditionele’ Urhubo achtergrond, door dewelke u gedwongen zou geweest zijn om te huwen. Zo verklaarde u dat uw eigen vader vijf vrouwen had, maar u kent niet eens de namen van zijn vrouwen. Behalve uw moeder kon u slechts één naam noemen van zijn andere vrouwen. Verder kon u ook niet aangeven waar zijn andere vrouwen precies woonden (NPO p.14). Over uw eigen ouders kon u niet aangeven hoe ze elkaar leerden kennen, u verklaarde slechts dat uw vader naar het dorp van uw moeder kwam om aan landbouw te doen. Evenmin wist u hoe oud uw eigen moeder was toen ze met uw vader huwde (NPO p.16). U kon niet concreet zeggen hoeveel zonen en dochters uw vader had in totaal, noch kon u de namen van al zijn kinderen noemen. U gevraagd naar de namen van uw broers en zussen, kon u slechts enkele namen noemen van zussen die ook in uw dorp woonden (NPO p.12, 17). U verklaarde dat, behalve uw zus O., uw andere zussen allemaal ouder waren en gehuwd waren (NPO p. 11,12). U echter gevraagd hoe oud uw zussen waren toen ze huwden, weet u het niet (NPO p.29). U weet evenmin de naam van de echtgenoot van uw zus F. bij wie u zelfs een tijd hebt gewoond om haarsnit te leren (NPO p.12). Indien u werkelijk traditioneel bent opgegroeid en indien uw familie werkelijk de huwelijksgebruiken van uw vaders Urhubo cultuur volgden, komt het absoluut niet overtuigend over dat u zo slecht op de hoogte bent van de verschillende huwelijken binnen uw familie. Indien het werkelijk het plan was van uw vader en uw familie om ook u op jonge leeftijd uit te huwen, en indien u dit niet zag zitten, zou toch ten minste kunnen verwacht worden dat u iets meer interesse toonde in uw eigen situatie en de eerdere huwelijken binnen uw familie. Uw gebrekkige kennis hieromtrent geeft echter blijkt van een grove desinteresse die de geloofwaardigheid van uw relaas zeer aantast.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw huwelijk niet doorleefd zijn. Bovendien hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u zich niet aan dit huwelijk kon onttrekken en uw problemen niet ter plaatse kon oplossen, zelfs al zou u onder druk van uw vader gehuwd zijn met deze O.. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u vanuit verschillende hoeken in uw omgeving steun kreeg. U verklaarde dat u onder druk van uw vader akkoord bent gegaan met het huwelijk, hoewel u deze O. niet wilde huwen. Niet alleen was u zelf niet akkoord met het huwelijk, ook uw moeder steunde dit huwelijksvoorstel niet. U verklaarde echter dat “vrouwen niets te zeggen in Nigeria” en dat dus ook uw moeder niets aan de zaak kon veranderen (NPO p.29). Uw bewering dat vrouwen geen enkele inspraak hebben is echter niet consistent met uw verdere verklaring dat uw moeder er in slaagde om uw vader te overtuigen om u nog een tijdje thuis te laten wonen na de bevalling (NPO p.24). Het feit dat uw vader akkoord ging om u na de bevalling thuis te laten blijven, toont dus aan dat er wel degelijk mogelijkheden waren om te onderhandelen en dat uw moeder wel degelijk invloed had op uw vader. Wanneer u gedurende een maand bij uw man in Benin city woonde, door hem werd mishandeld werd en hierdoor vol met blauwe plekken stond, werd u door uw buur aangespoord om dit te gaan aangeven bij de politie (NPO p.31). Uw antwoord hierop was echter “ik nam het niet serieus”, hetgeen absoluut niet doorleefd overkomt. U verklaarde dat u ook een oom had in het noorden van Nigeria, genaamd A., die u aanspoorde om uw blauwe plekken te rapporteren bij de politie (NPO p.25). U verklaarde dat u zelf in totaal twee keer naar de politie ging. **Uw verklaringen over wanneer u naar de politie ging en waar u naar de politie ging zijn echter niet consistent, bovendien legde u geen enkel bewijsstuk neer om uw verklaringen te staven (NPO p. 32).** Zo verklaarde u eerst dat u naar het Ugbekun politiestation ging in Benin city en dat u eveneens naar het politiekantoor in uw dorp ging, het “Oredo politiestation” (NPO p.21). Later verklaarde u dan weer dat u naar het Ugebekun politiestation ging en naar het “Ibobaoka” politiestation, terwijl u eerder verklaarde dat het het “Oredo politiestation” was (NPO p.31). U gevraagd wanneer u naar de politie ging verklaarde u dat u in maart of april 2014 ging en dat u eerst naar het Ibobaoka station ging, voor u naar het Ugbekun politiekantoor ging (NPO p.31). Verder verklaart u dan weer dat u rond maart naar het Ugbekun politiestation ging in Benin city, terwijl u naar het andere politiestation ging toen u al bevallen was in december 2014, hetgeen opnieuw een andere versie is (NPO p.32). Het feit dat u er niet in slaagt consistente verklaringen te geven over uw pogingen om naar de politie te gaan, zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig op de helling. Dat u bovendien de moeite zou hebben gedaan om meerdere malen naar de politie te gaan, en dat verschillende mensen in uw omgeving u hierop zelfs aanspoorden, waaronder uw oom die soldaat is,

maar dat u hier anderzijds geen enkel bewijsstuk van kan neerleggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U gevraagd wat u geprobeerd hebt om aan uw huwelijk onderuit te komen, verklaarde u dat u enkel bij uw vader smeekte. U gevraagd of u hebt geprobeerd te bemiddelen met uw vader of andere familieleden hebt proberen aan te spreken, verklaarde u dat u een oom hebt, één van de broers van uw vader met wie hij goed overeenkomt, die u hebt aangesproken om met uw vader te spreken. Uit uw verdere verklaringen blijkt echter weinig opvolging van uw kant, zo hebt u geen idee of uw oom met uw vader heeft trachten te bemiddelen en verklaarde u enkel dat uw oom zei dat hij niet veel kon doen omdat uw vader de senior is (NPO p.30). **Het is weinig geloofwaardig, indien u werkelijk in zulk een verschrikkelijk huwelijk zat, dat u niet meer initiatieven hebt ondernomen om uw situatie te verbeteren of om lokaal bescherming te zoeken.** Zoals hierboven reeds werd toegelicht had u immers verschillende andere familieleden die u steunden en die u zelfs aanspoorden om uw mishandelingen aan te geven bij de politie. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie (Urhubo huwelijksgewoontes) dat de families zich moeien in het huwelijk om eventuele problemen op te lossen. Indien de vrouw haar problemen niet zelf met haar man kan oplossen, kan ze zich ook tot diens familie richten. Uit uw verklaringen blijken echter geen zulks initiatieven. In de informatie staat bovendien dat vrouwen hun echtgenoot zelfs het huis kunnen uitzetten als er sprake is van huiselijk geweld. U gevraagd of u zich kon richten tot organisaties die vrouwen kunnen helpen, verklaarde u dat er geen organisaties zijn. Ook dit wordt echter tegengesproken door de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er wel degelijk verschillende organisaties zijn in Nigeria die opkomen voor de rechten van vrouwen en die slachtoffers van huiselijk geweld bijstaan (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uit uw gebrekkige kennis hieromtrent blijkt echter niet de minste interesse om uw problemen ter plaatse aan te pakken, hetgeen niet wijst op een reële vrees voor vervolging.

U tot slot gevraagd of u niet gewoon ergens anders kon gaan wonen – u had immers ook familie wonen in Lagos, zoals uw nicht C. die tot op vandaag voor uw tweelingzoon -en dochter zorgt – blijkt evenmin dat u hierover hebt gereflecteerd. U verklaarde louter "Mijn familie kan mij zien, en als ze me zien, dan zal ik veel problemen hebben, ze zullen mijn vader vertellen en mijn vader kan eender wat doen met mij." (NPO p.32). Ten eerste is uw vrees dat uw vader u zou doden omdat u uw huwelijk verliet louter gestoeld op een veronderstelling die u op geen enkele manier onderbouwt. Uw verklaring dat uw familie u aan uw vader zou rapporteren is eveneens een loutere veronderstelling die bovendien niet consistent is met uw eerdere verklaringen waaruit bleek dat verschillende familieleden u steunden, en u zelfs tot op vandaag nog helpen door voor uw kinderen te zorgen. Tot slot toont u op geen enkele manier aan dat u, indien uw vader u werkelijk iets zou willen aandoen bij terugkeer naar Nigeria, u hiervoor geen beroep zou kunnen doen op de plaatselijke autoriteiten voor bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, en op basis van het geheel aan elementen, dient te worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u in Nigeria gedwongen werd om te huwen, laat staat dat u überhaupt gehuwd bent in Nigeria. U slaagde er immers niet in om een huwelijk in Nigeria aannemelijk te maken noch met uw verklaringen, noch met ondersteunende bewijsstukken. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw bewering dat u door uw vader vervolgd zou worden omwille van de schande die u hem zou hebben aangedaan door uw huwelijk te verlaten.

Wat betreft uw dochter W. A. L., geboren in België op [...] juni 2020, werd geen verzoek om internationale bescherming ingediend in haar hoofde. Het CGVS kan zich aldus niet uitspreken over de situatie van uw dochter.

Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort neer met nummer A(...), afgegeven te Brussel op 10 september 2020, het geboorte uittreksel van uw dochter W. A. L. geboren in België, en de verblijfskaart van uw partner in België C. L. (O.V. [...], CGVS [...]). Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens met betrekking tot u en uw gezin in België, maar tonen uw persoonlijke problemen in Nigeria niet aan en veranderen bijgevolg niets aan bovenstaande beoordeling.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, § 2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna 'EVRM'), artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt met betrekking tot de vluchtelingenstatus dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer aangezien haar vader haar onder dwang heeft uitgehuwelijkt. Zij wijst erop dat haar toekomstige echtgenoot, O.O. een veel oudere man is die reeds twee vrouwen heeft. Zij citeert artikel 48/3 § 4, d) van de Vreemdelingenwet en betoogt dat gedwongen huwelijken een wijdverspreide praktijk zijn in Nigeria, wat ook blijkt uit objectieve bronnen. Zij stelt dat gedwongen huwelijken een belangrijke zorg blijven in Nigeria vooral voor jonge vrouwen en meisjes en vooral in de noordelijke staten waar de sharia-wetgeving een dominante invloed heeft. Nigeria heeft wetten aangenomen om kindhuwelijken en huwelijksbeloften te verbieden maar de handhaving ervan varieert per regio, met een zwakke naleving in noordelijke staten. Verder beïnvloeden opleidingsniveau en welvaart de leeftijd waarop meisjes trouwen en kan het weigeren van een gedwongen huwelijk ernstige gevolgen hebben en is de handhaving van wetten om gedwongen huwelijken te verbieden, beperkt (<https://www.refworld.org/docid/50b5ea2f2.html>). Verder bestaat er een Nationale Instantie voor het Verbod op Mensenhandel in Nigeria, een overheidsinstantie die diensten aanbiedt aan personen die gedwongen huwelijken weigeren of ontvluchten en biedt onder meer acht mini-klinieken en opvangcentra aan. Wat de gevolgen van het weigeren van een gedwongen huwelijk en staatsbescherming betreft, meldt EASO dat het weigeren van een huwelijk gevolgen kan hebben zoals verwaarlozing en uitsluiting fysiek geweld en verkrachting en zijn er gevallen gemeld in de media van meisjes die van huis zijn weggelopen om een gedwongen huwelijk te ontlopen. Volgens het FMWASD zijn de bestaande wetten ontoereikend om kindhuwelijken te voorkomen. Verder wordt gesteld dat gedwongen huwelijken diepgaande psychologische en fysieke gevolgen kunnen hebben voor slachtoffers en kan misbruik leiden tot blijvend trauma. Ook zijn er verschillende organisaties en initiatieven opgezet om bewustzijn te creëren over gedwongen huwelijken en deze praktijk te voorkomen. Er zijn verschillende NGO's die slachtoffers van gedwongen huwelijken ondersteuning bieden en er worden bewustwordingscampagnes gelanceerd om gemeenschappen voor te lichten over de schadelijke gevolgen van gedwongen huwelijken (<https://www.ecoi.net/en/document/2021307.html>). Voorts verwijst verzoekster naar een artikel van Human Rights Watch waarin wordt gemeld dat miljoen kinderen in Nigeria verstoken blijven van onderwijs en dat de covid pandemie dit nog heeft verergerd, met name in het Noorden van Nigeria. Verder hebben tien noordelijke staten nog geen niet de Nationale Wet op de Rechten van het Kind aangenomen waardoor het huwelijk van meisjes onder de 18 jaar verboden wordt. Het kindhuwelijk blijft een gangbare praktijk deze regio's waar de islamitische wet vaak overheerst. Er is een campagne opgestart met een oproep aan de Nigeriaanse regering om de wettelijke huwelijksleeftijd te verhogen van 11 naar 18 jaar. Kindhuwelijk is niet alleen een flagrante schending van de mensenrechten, maar vormt ook een belangrijke belemmering voor gendergelijkheid (<https://www.hrw.org/fr/news/2021/09/24/les-etats-nigerians-devraient-protoger-les-filles-en-mettant-fin-au-mariage>).

Verzoekster stelt dat haar verklaringen niet alleen consistent zijn maar ook plausibel en dat zij op het eerste zicht bescherming nodig heeft op grond van het Verdrag van Genève wegens vervolging als gevolg van het feit dat zij een vrouw is en daarom werd gedwongen te trouwen. Zij meent dat de commissaris-generaal haar onderzoeksplicht niet is nagekomen en wijst erop dat het CGVS het vermoeden dat voortvloeit uit artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet gemotiveerd weerspreekt. Zij heeft een inspanning geleverd om haar asielaanvraag te onderbouwen en het voordeel van de twijfel moet haar worden toegekend, zo meent zij.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming stelt zij aan alle voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te voldoen en dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met haar bijzonder kwetsbaar profiel. Zij meent dat bijkomend onderzoek nodig is die de psychologische toestand van verzoekster in aanmerking neemt.

Met betrekking tot het gebrek aan initiatief betoogt verzoekster dat zijn een asielverzoek had ingediend in Frankrijk maar dat zij besloten heeft dit in te trekken om naar België te gaan waar hij een vriend een verblijfsvergunning heeft. Zij heeft deze beslissing genomen voor het welzijn van haar dochter die in België is geboren, om haar stabiliteit en welzijn te waarborgen. Zij heeft haar verzoek in Frankrijk voornamelijk ingetrokken vanwege haar zwangerschap en de daarmee samenhangende omstandigheden. Zij stelt verder dat haar aankomst in België samenviel met het begin van de covid-19 pandemie, een periode gekenmerkt door reisbeperkingen, sluiting van openbare voorzieningen en tegenstrijdige informatie over lopende asielprocedures. Zij werd slecht geïnformeerd over hoe de asielinstanties functioneerden en door de desinformatie en de geldende beperkingen heeft zij de indiening van haar asielverzoek in België uitgesteld. Zij was verder als aanstaande moeder volledig toegewijd aan de gezondheid en welzijn van haar ongebooren kind en moest moeilijke en snelle keuzes maken om haar eigen veiligheid en die van haar baby te waarborgen, wat invloed had op haar administratieve stappen. De vertraging bij het indienen van haar verzoek in België was dus niet te wijten aan een gebrek aan interesse maar eerder aan uitzonderlijke omstandigheden die haar beslissingen hebben beïnvloed.

Met betrekking tot de vage verklaringen over haar huwelijksleven betoogt verzoekster dat het belangrijk is rekening te houden met de context waarin het huwelijk heeft plaatsgevonden. Zij stelt dat zijn minderjarig was toen ze meer dan 10 jaar geleden haar land ontvluchtte en dat de traumatische ervaringen in Libië haar geheugen kunnen hebben beïnvloed. Bovendien had haar echtgenoot meerdere echtgenotes, zodat ze niet veel tijd samen doorbrachten. De uitdagingen van reizen en overleven in een vijandige omgeving kunnen de communicatiemogelijkheden tussen echtgenoten hebben beperkt en haar migratieparcours kan haar geheugen hebben aangetast.

Wat betreft haar gebrek aan kennis van haar familiegebruiken, stelt verzoekster dat het essentieel is om te erkennen dat zijn een diepgaand begrip heeft getoond van de gebruiken en tradities van haar familie. Zij heeft nauwkeurige informatie gegeven over de verschillende rituelen en festivals waaraan ze deelnam, wat getuigt van een sterke verbondenheid met haar cultuur, terwijl ook het beperkte opleidingsniveau van verzoekster moet in aanmerking worden genomen alsook haar terughoudendheid tegenover het gedwongen huwelijk.

Met betrekking tot de stappen die zij heeft ondernomen om haar gedwongen huwelijk te voorkomen wijst verzoekster erop dat zij haar zorgen heeft geuit bij haar oom, maar dat hij niet kon ingrijpen vanwege zijn positie binnen de familie.

Tenslotte merkt verzoekster op dat zij de vragen van het CGVS bevredigend heeft beantwoord en dat als een diepgaander begrip van de relatie nodig was, aanvullende vragen hadden kunnen gesteld worden of verzoekster opnieuw had kunnen opgeroepen worden. Volgens verzoekster had de dossierbehandelaar artikel 17 § 2 van het Koninklijk Besluit moeten toepassen.

Verzoekster houdt vervolgens een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt dat dit moet worden toegepast indien nodig.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het document BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt een aanvullende nota van 22 augustus 2023 neer waarbij foto's van twee geboortecertificaten uit Nigeria worden meegedeeld.

4. Het juridisch kader

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoekster om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekster verklaart de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Umagbe in Edo State. Zij legt bij de indiening van haar beschermingsverzoek onder meer haar originele Nigeriaanse paspoort voor, geldig tot 9 september 2025. Verzoeksters identiteit en Nigeriaanse nationaliteit worden niet betwist.

5.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees gedood te worden door haar vader omdat zij zich heeft onttrokken aan het gedwongen huwelijk met een oudere man waartoe haar vader verzoekster had gedwongen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat gedwongen huwelijken en huiselijk en seksueel geweld in Nigeria voorkomen en dat in alle lagen van de bevolking. Volgens bepaalde bronnen wordt slechts 25 % van het huiselijk geweld in Nigeria gemeld. Er is wetgeving in Nigeria die kindhuwelijken verbieden maar de naleving van deze wetten varieert naargelang de regio. Een aantal Noordelijke staten in Nigeria hebben het verbod op kindhuwelijken nog niet opgenomen in hun wetgeving. Er bestaan verschillende NGO's in Nigeria die slachtoffers van gedwongen huwelijken bijstaan en opvangen en ook het National Agency for the Prohibition of Trafficking in Persons, een Nigeriaanse overheidsinstantie beheert een aantal opvangcentra voor personen die gedwongen huwelijken ontvluchten of weigeren. Ook werden in het verleden bewustwordingscampagnes gevoerd rond de problematiek van gedwongen huwelijken.

Hoewel de door verzoekster aangehaalde problematiek van gedwongen huwelijk voor veel vrouwen een realiteit is in Nigeria, stelt de Raad vast, na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met de opmerkingen van beide partijen ter terechtzitting, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt omwille van het feit dat zij zich zou hebben onttrokken aan een gedwongen huwelijk in Nigeria, omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Zo blijkt vooreerst uit verzoeksters verklaringen dat zij, nadat zij eerst twee-en een half jaar in Libië verbleef na haar vertrek in januari 2015 uit Nigeria, via Italië naar Frankrijk reisde waar zij op 29 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Omdat zij later een relatie kreeg met een Congolese persoon die in België een verblijfsvergunning heeft en zwanger van hem was (notities PO, p. 18), wachtte zij het resultaat van haar beschermingsverzoek in Frankrijk niet af maar kwam zij naar België in oktober 2019 (verklaring DVZ, punt 32, notities PO, p. 6). Verzoekster wachtte evenwel tot 12 juli 2021 om een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Gevraagd waarom zij zolang wachtte om haar beschermingsverzoek in België in te dienen, verklaart verzoekster: *“ja dan was het Covid, toen ik asiel wou aanvragen, vroegen ze mij dat ik een email moest sturen dat ik asiel kan vragen direct, dus ik stuurde een email, maar ik kreeg nooit een antwoord. Ik weet niet of het adres correct was of niet”* (notities PO, p. 6). In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd dat haar verklaring dat zij niet eerder een verzoek kon indienen wegens Covid niet ernstig is, aangezien zij reeds in april 2019 in België aankwam, en de asiendiensten pas in lockdown gingen wegens Covid in maart 2020. De Raad stelt vast dat volgens haar verklaringen verzoekster in België aankwam in oktober 2019 en niet in april 2019 zoals verkeerdelijk gesteld in de bestreden beslissing. In elk geval kwam volgens haar eigen verklaringen verzoekster minstens vijf maanden voor de start van de lockdown in België aan en had zij in die periode voor de lockdown dus wel degelijk reeds de mogelijkheid om zich bij de Belgische asielinstanties aan te bieden om haar verzoek om internationale bescherming in te dienen. Bovendien hervatten de asielinstanties hun werkzaamheden reeds na enkele maanden in 2020 en was het ook in 2020 mogelijk na het opheffen van de lockdown een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekster legt verder geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat zij voor 12 juli 2021 de Dienst Vreemdelingenzaken per email zou hebben trachten te contacteren, zoals zij beweert. Waar verzoekster in het verzoekschrift verwijst naar haar zwangerschap en zorgen over de gezondheid en welzijn van haar ongeboren kind en haar gebrek aan informatie over de mogelijkheden om een asielverzoek in te dienen in België, kan dit niet overtuigen als reden waarom zij minstens anderhalf jaar na haar aankomst in België wachtte om een beschermingsverzoek in te dienen. Dit is des te meer het geval nu verzoekster volgens haar verklaringen reeds in 2017 in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming indiende en bijgevolg al enige ervaring had met het indienen van een beschermingsverzoek en zij in 2019 haar partner in België kwam vervoegen, die een verblijfsvergunning heeft in België, zodat zij zich bezwaarlijk op een gebrek aan informatie kan beroepen om te verklaren waarom zij zo lang wachtte met het indienen van haar verzoek. Ook de zorg om haar ongeboren kind kan dit niet verklaren. In elk geval liggen geen stukken voor waaruit zou kunnen blijken dat zij omwille van haar zwangerschap niet in staat zou zijn geweest om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat een verzoekster om internationale bescherming zich zo snel mogelijk na aankomst in België tot de asielinstanties wendt. De vaststelling dat zij dit niet heeft gedaan en in tegendeel zonder aannemelijke verklaring maanden heeft gewacht om haar verzoek in te dienen, toont minstens aan dat verzoekster zelf het niet urgent achtte om een dergelijk verzoek in te dienen, wat

minstens de ernst zo niet de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging relativeert.

Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat zij slechts vage verklaringen aflegt over de echtgenoot waarmee zij gedwongen moest huwen en dat zij basisgegevens over deze persoon, die de vader is van haar in Nigeria achtergebleven tweeling, zoals zijn volledige naam, leeftijd en geboorteplaats niet kan zeggen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd als volgt: *“Zo kent u niet de volledige naam van uw echtgenoot, u verklaarde slechts dat hij O. heette zoals uw vader, maar kent niet zijn volledige naam (NPO p.19). Verder kon u ook geen antwoord geven op de vraag waar uw echtgenoot werd geboren, noch wanneer hij werd geboren. U verklaarde slechts dat hij dezelfde leeftijd heeft als uw vader en dat hij afkomstig is van dezelfde regio als uw vader (NPO p.20). Uw onwetendheid over deze elementaire persoonsgegevens van uw echtgenoot staat in fel contrast met uw bewering dat deze man een goede vriend was van uw vader, die bovendien verwant was aan uw vader, die reeds sinds uw kindertijd geregeld langs kwam bij jullie (NPO p.22,30), met wie u gedurende 2 jaar was gehuwd in Nigeria, met wie u minstens een maand hebt samengewoond, en die de vader is van uw oudste twee kinderen. Het komt weinig geloofwaardig over dat deze persoon enerzijds een dermate ingrijpende rol heeft gespeeld in uw leven, maar dat u anderzijds niet eens zijn volledige naam kent, noch concreet kan zeggen waar en wanneer hij is geboren. U kon evenmin zeggen wat de reden was dat deze man met u wilde huwen (NPO p. 29), noch kon u exact aangeven hoeveel andere vrouwen uw echtgenoot had. U verklaarde dat hij in Nigeria 3 vrouwen had, waaronder u, maar u kon niet aangeven hoeveel vrouwen hij nog had in Kameroen (NPO p.30). Behalve uw vage verklaringen over uw beweerdelijke echtgenoot, toont u verder op geen enkele andere manier aan dat u werkelijk gehuwd was in Nigeria, zo verklaarde u geen enkel document te hebben van uw huwelijk (NPO p.21), noch legde u enig ander bewijs neer van uw huwelijk, evenmin van de kinderen die zouden zijn voortgekomen uit dit huwelijk”.* Verzoekster slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier te weerleggen. Zij verwijst naar de traumatische ervaringen die zij meemaakte in Libië, haar minderjarigheid toen zij haar land ontvluchtte en het feit dat ze niet veel tijd spendeerde met haar echtgenoot. Dit kan evenwel niet overtuigen als verklaring voor het feit dat zij niet eens de volledige naam van haar echtgenoot en zijn leeftijd kent, terwijl deze persoon een vriend was van haar vader en regelmatig bij hen thuis kwam. Zelfs indien zij minderjarig was op het ogenblik van haar vertrek uit Nigeria kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij de familienaam van haar echtgenoot met wie zij volgens haar verklaringen een tweeling heeft en waarmee zij een gedwongen huwelijk had, zou kennen en ook zijn leeftijd minstens bij benadering zou kunnen geven. De vaststelling dat zij dergelijke basisgegevens niet kent over de persoon waarvan zij beweert dat hij haar echtgenoot was en de reden waarom zij Nigeria ontvluchtte, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas. Waar verzoekster nog verwijst naar haar chaotische migratieparcours dat haar geheugen zou hebben aangetast, kan enkel worden vastgesteld dat dit een loutere bewering is die op geen enkele wijze wordt gestaafd en dus evenmin kan volstaan om te verklaren waarom zij basisgegevens zoals de volledige naam van haar echtgenoot in Nigeria niet kent. De door verzoekster bij aanvullende nota bijgebrachte gescande foto's van twee geboortecertificaten kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen. Nog daargelaten de vaststelling dat de gegevens van de op deze documenten vermelde kinderen duidelijk met balpen zijn aangebracht, kan de Raad slechts vaststellen dat de voornaam van één van de kinderen op de geboortecertificaten niet overeenstemt met de namen die verzoekster had opgegeven tijdens het persoonlijk onderhoud van haar tweeling (notities PO, p. 18) en dat de familie naam van de persoon die op de certificaten wordt vermeld als de vader van de beide kinderen evenmin overeenstemt met de naam van haar echtgenoot zoals a posteriori vermeld in het verzoekschrift. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de inhoud van deze documenten niet overeenstemt met haar verklaringen over haar tweeling tijdens het persoonlijk onderhoud noch met de naam van haar echtgenoot vermeld in het verzoekschrift zodat deze documenten geenszins een ander licht kunnen werpen op de bovenvermelde vaststellingen in de bestreden beslissing.

Verder blijkt uit haar verklaringen, zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing, dat verzoekster enkel haar vader smeekte om niet te moeten huwen met haar echtgenoot en dat zij haar oom, één van de broers van haar vader, aansprak om haar vader te spreken over de mishandelingen binnen het huwelijk, maar dat zij niet kan zeggen of haar om daadwerkelijk met haar vader sprak en zij verder geen concrete stappen heeft ondernomen om uit het huwelijk te stappen. Gevraagd naar het bestaan van organisaties in Nigeria die vrouwen in dergelijke situaties kunnen helpen, verklaarde verzoekster dat er geen dergelijke organisaties bestaan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat er wel degelijk een aantal gouvernementele en non-gouvernementele organisaties bestaan, waar vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld terecht kunnen en opgevangen worden. Verder blijkt ook uit de beschikbare landeninformatie dat binnen de Urhubo-traditie families soms tussenkomen in het huwelijk om problemen op te lossen en dat vrouwen die met dergelijke problemen geconfronteerd worden hiertoe

zelf het initiatief kunnen nemen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt niet dat verzoekster hierop een beroep heeft gedaan. De vaststelling dat verzoekster die verklaart in een traditionele omgeving binnen de Urhubo gemeenschap te zijn opgegroeid, geen doorgedreven pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op bestaande familietradities valt moeilijk te rijmen met haar verklaringen over de verschrikkelijke situatie waarin zij zich zou bevonden hebben. Indien zij daadwerkelijk mishandeld werd binnen een gedwongen huwelijk, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij concrete stappen zou hebben ondernomen om de hulp in te roepen van haar familieleden, dan wel organisaties in Nigeria die opvang en ondersteuning bieden aan vrouwen die zich in dergelijke situaties bevinden. De vaststelling dat zij dit niet deed, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster verklaarde wel dat zij tweemaal naar de politie ging na daartoe aangespoord te zijn geweest door haar oom A., maar haar verklaringen hierover zijn niet consistent met betrekking tot het tijdstip waarop zij naar de respectievelijke politiekantoren zou zijn gegaan en de locatie van de politiekantoren en evenmin legt zijn enig stuk voor waaruit kan blijken dat zij een poging deed om een beroep te doen op bescherming van de politie. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden als volgt gemotiveerd: ***“Uw verklaringen over wanneer u naar de politie ging en waar u naar de politie ging zijn echter niet consistent, bovendien legde u geen enkel bewijsstuk neer om uw verklaringen te staven (NPO p. 32). Zo verklaarde u eerst dat u naar het Ugbekun politiestation ging in Benin city en dat u eveneens naar het politiekantoor in uw dorp ging, het “Oredo politiestation” (NPO p.21). Later verklaarde u dan weer dat u naar het Ugebekun politiestation ging en naar het “Ibobaoka” politiestation, terwijl u eerder verklaarde dat het het “Oredo politiestation” was (NPO p.31). U gevraagd wanneer u naar de politie ging verklaarde u dat u in maart of april 2014 ging en dat u eerst naar het Ibobaoka station ging, voor u naar het Ugbekun politiekantoor ging (NPO p.31). Verder verklaart u dan weer dat u rond maart naar het Ugbekun politiestation ging in Benin city, terwijl u naar het andere politiestation ging toen u al bevallen was in december 2014, hetgeen opnieuw een andere versie is (NPO p.32). Het feit dat u er niet in slaagt consistente verklaringen te geven over uw pogingen om naar de politie te gaan, zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig op de helling. Dat u bovendien de moeite zou hebben gedaan om meerdere malen naar de politie te gaan, en dat verschillende mensen in uw omgeving u hierop zelfs aanspoorden, waaronder uw oom die soldaat is, maar dat u hier anderzijds geen enkel bewijsstuk van kan neerleggen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen”.***

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekster geen ernstig verweer voert tegen deze motieven in het verzoekschrift nu zij zich beperkt tot het herhaling van haar eerder verklaring dat haar oom niet kon ingrijpen vanwege zijn positie binnen de familie. Dit doet evenwel geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dat zij behalve een halfslachtige poging om haar oom aan te spreken geen andere pogingen heeft ondernomen om andere aanspreekpunten binnen de familie in te schakelen, geen poging heeft ondernomen om Nigeriaanse organisaties aan te spreken en haar verklaringen over haar pogingen om de politie in te schakelen niet consistent zijn.

Voorts stelt de Raad ook vast dat verzoeksters kennis van de situatie van haar eigen familieleden als de huwelijken in haar familie vrij beperkt is. Zoals terecht aangestipt in de bestreden beslissing blijkt uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de Urhubo cultuur, waarin verzoekster volgens haar verklaringen is opgegroeid, dat de familie als dusdanig een centrale rol speelt binnen de Urhubo gemeenschap en ook betrokken is bij de verschillende fasen van het huwelijk. Kinderen die opgroeien in een traditionele Urhubo context beschouwen hun ooms en tantes ook als ourders en neven en nichten als broers en zussen (Adminstratief Dossier, Map Landeninformatie, *“An Analysis of Distinct Nature of The Urhubo People in Regards to Marriage and Family Life”*). Verzoekster blijkt evenwel de namen niet te kennen van de vijf vrouwen die haar vader zou hebben, behalve die van haar moeder en één andere vrouw (notities PO, p. 14), weet niet hoeveel zonen en dochters haar vader heeft (notities PO, p. 17), weet zij niet hoe oud haar zussen waren toen zij trouwden en kent zij evenmin de naam van echtgenoot van haar zus F., hoewel zij regelmatig bij haar kwam en er zelfs enige tijd woonde toen zij er haar leerde knippen (notities PO, p. 12). Hoewel verzoekster wel een aantal festivals en rituelen vermeldde als onderdeel van de traditionele context waarin zij opgroeide, is haar gebrekkige kennis over haar familiale situatie en deze van haar vader en zussen en broers moeilijk te rijmen met haar verklaring dat traditioneel opgroeide en haar familie de huwelijksgebruiken van de Urhubo cultuur van haar vader volgde, wat de geloofwaardigheid van haar gedwongen huwelijk als gevolg van deze traditionele cultuur ondermijnt. In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen: *“Voor iemand die zogenaamd in een traditionele context zou zijn opgegroeid, wiens vader zogenaamd zelfs één van de “kingsmen” was in het dorp, en die deel uitmaakte van een cultuur waar families een zeer belangrijke rol spelen in het arrangeren van succesvolle huwelijken (zie landeninformatie – Urhubo huwelijksgewoontes), bent u bovendien ontzettend onwetend over zowel uw eigen familieleden, als de huwelijken in uw familie. Uit de informatie blijkt immers dat volgens de Urhubo cultuur de familie een*

zeer belangrijke rol speelt in de gemeenschap en in de verschillende fasen het huwelijk. (zie landeninfo – “An Analysis of distinct nature of the Urhubo people in regards to marriage and family life”). Uw onwetendheid over uw eigen familie en over de huwelijken in uw eigen familie ondermijnt de geloofwaardigheid van uw door u voorgehouden ‘traditionele’ Urhubo achtergrond, door dewelke u gedwongen zou geweest zijn om te huwen. Zo verklaarde u dat uw eigen vader vijf vrouwen had, maar u kent niet eens de namen van zijn vrouwen. Behalve uw moeder kon u slechts één naam noemen van zijn andere vrouwen. Verder kon u ook niet aangeven waar zijn andere vrouwen precies woonden (NPO p.14). Over uw eigen ouders kon u niet aangeven hoe ze elkaar leerden kennen, u verklaarde slechts dat uw vader naar het dorp van uw moeder kwam om aan landbouw te doen. Evenmin wist u hoe oud uw eigen moeder was toen ze met uw vader huwde (NPO p.16). U kon niet concreet zeggen hoeveel zonen en dochters uw vader had in totaal, noch kon u de namen van al zijn kinderen noemen. U gevraagd naar de namen van uw broers en zussen, kon u slechts enkele namen noemen van zussen die ook in uw dorp woonden (NPO p.12, 17). U verklaarde dat, behalve uw zus O., uw andere zussen allemaal ouder waren en gehuwd waren (NPO p. 11,12). U echter gevraagd hoe oud uw zussen waren toen ze huwden, weet u het niet (NPO p.29). U weet evenmin de naam van de echtgenoot van uw zus F. bij wie u zelfs een tijd hebt gewoond om haarsnit te leren (NPO p.12). Indien u werkelijk traditioneel bent opgegroeid en indien uw familie werkelijk de huwelijksgebruiken van uw vaders Urhubo cultuur volgden, komt het absoluut niet overtuigend over dat u zo slecht op de hoogte bent van de verschillende huwelijken binnen uw familie. Indien het werkelijk het plan was van uw vader en uw familie om ook u op jonge leeftijd uit te huwen, en indien u dit niet zag zitten, zou toch ten minste kunnen verwacht worden dat u iets meer interesse toonde in uw eigen situatie en de eerdere huwelijken binnen uw familie. Uw gebrekkige kennis hieromtrent geeft echter blijkt van een grove desinteresse die de geloofwaardigheid van uw relaas zeer aantast”.

Waar verzoekster wijst op het feit dat zij nauwkeurige informatie heeft verstrekt over verschillende rituelen en festivals waaraan ze deelnam, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen over haar gebrekkige kennis over haar familieleden. Evenmin kunnen haar beperkte opleidingsniveau en de omstandigheden van haar migratieparcours een plausibele verklaring bieden voor haar onwetendheid terzake. Indien zij daadwerkelijk binnen een traditionele context zou zijn opgegroeid, is het niet aannemelijk, zelfs met een beperkte opleidingsgraad, dat zij onwetend zou zijn over de concrete situatie van haar familieleden, gelet op de centrale rol van de familie binnen haar cultuur.

Waar verzoekster tenslotte nog stelt dat de commissaris-generaal haar verplichtingen voortvloeiend uit artikel 17 § 2 van het KB van 11 juli 2003 niet is nagekomen, kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet specificeert met welke tegenstrijdigheid zij had moeten geconfronteerd worden en dat de determinerende motieven in de bestreden beslissing voornamelijk gebaseerd zijn op het laattijdig karakter van haar verzoek, waarmee zij wel degelijk werd geconfronteerd, de vaagheid van haar verklaringen en gebrek aan kennis over haar gedwongen huwelijk en familiale context en ongerijmdheden in het licht van objectieve landeninformatie. Verzoekster toont met haar algemeen betoog geen schending van artikel 17, lid 2 van het voormeld Koninklijk Besluit aan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

In acht genomen verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten, cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, besluit de Raad dat verzoekster de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten en vrees voor vervolging in geval van terugkeer omwille van het feit dat zij zich zou hebben onttrokken aan een gedwongen huwelijk niet aannemelijk maakt omdat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zijn.

Indien, zoals *in casu*, geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie, niet langer noodzakelijk.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij voor haar vertrek uit Nigeria zou hebben gekend.

6.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist de analyse in de bestreden beslissing inzake de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet en brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET